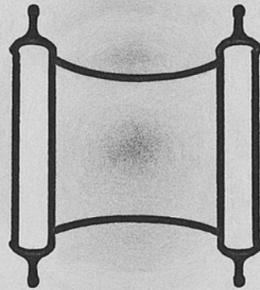

בס"ד

The Rebbe

1977

פְּרֻשַׁת הַאֲזִינוּ, שִׁבַּת תְּשׁוּבָה
ה'תשל"ז שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל

Dedicated To:

אֵילָנָה דְּבוּרָה בֵּת שָׂרָה מְרִים

May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe

**בס"ד. שַׁבַּת פְּרָשַׁת הָאָזִינוּ, שַׁבַּת תְּשׁוּבָה ה'תשל"ז שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד הַיְוָי' אֶלְקִיךָ גו'
 With the help of Heaven. Shabbos Parshas Haazinu, Shabbos Teshuvah,
 "Return, Yisrael, until Havayah your G-d..." 5737 (1976–1977)**

Introduction

This discourse was delivered by the Lubavitcher Rebbe on Shabbos Teshuvah, Parshas Haazinu, in the year 5737 (1976). Shabbos Teshuvah, situated between Rosh Hashanah and Yom Kippur, is a unique time for deepening the work of teshuvah (return) and preparing for the Day of Atonement. In this maamar, the Rebbe analyzes the verse from Hoshea, "Return, Israel, until Havayah your G-d; take with you words and return to Havayah," explaining its layers of meaning, its relation to the essence of teshuvah, and its place within the journey of Yom Kippur and the purpose of creation itself.

(א)

"Return, Yisrael, until Havayah your G-d... Take with you words and return to Havayah." It is necessary to understand: when it says "Return, Yisrael," the intent is to teshuvah as it should be. And since there is a positive commandment to confess (when one does teshuvah), and even that confession is from the essentials of teshuvah, therefore in "Return, Yisrael" is also included the confession of words. What then does it add in saying "Take with you words"? Likewise, it is necessary to understand the continuation when it says "and return to Havayah," that from this it implies that after the teshuvah of "Return, Yisrael," there still needs to be another teshuvah.

קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל הַיְוָי, וְצָרִיף לְהַבִּין, דְּכַשְׂאוֹמֵר שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל הָרִי הַפּוּינָה הִיא לְתִשׁוּבָה כְּדַבְעִי, וּמִכִּיּוֹן שְׁמִצּוֹת עֲשֵׂה לְהַתּוֹדוֹת (כְּשִׁעֲוֹשָׁה תִשׁוּבָה), וְעַד שֶׁהַיְוָי הוּא מְעִיקְרֵי הַתִּשׁוּבָה, הָרִי בְּשׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל נִכְלָל גַּם יְיָ דְּבָרִים, וּמֵה מוֹסִיף בְּקָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים. כֵּן צָרִיף לְהַבִּין הַהִמְשָׁךְ מֵה שְׁאוֹמֵר וְשׁוּבוּ אֶל הַיְוָי, דְּמִנְה מִשְׁמַע שְׁלֹא תִרִי הַתִּשׁוּבָה דְּשׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל גו', צָרִיכָה לְהִיּוֹת עוֹד תִּשׁוּבָה.

(ב)

And this will be understood by first introducing what was explained above, that what is written "Return, Yisrael, until Havayah your G-d" (even though seemingly it should have said "to Havayah your G-d") is, as explained by the Alter Rebbe, that the teshuvah needs to be until Havayah will be your G-d.

וַיּוֹבֵן זֶה בְּהַקְדָּמָה מֵה שְׁנִתְבָּאָר לְעֵיל, דְּמֵה שְׁכַתּוֹב שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד הַיְוָי אֶלְקִיךָ (אִף שְׁלִכְאוֹרָה הַיְוָי לִיָּה לְמִימֵר לְהַיְוָי אֶלְקִיךָ), הוּא, כְּפִירוּשׁ אֲדָמוֹ"ר הַזְּקֵן, שֶׁהַתִּשׁוּבָה צָרִיכָה לְהִיּוֹת עַד שֶׁהַיְוָי יִהְיֶה אֶלְקִיךָ.

And another interpretation in "Return, Yisrael, until" — that "until" refers to the level that is above which is called by the name "Ad." And also in this there are two levels: "until and including," and "until and not including." "Until and including" is, in general, the levels in the order of hishtalshelus, that all the levels in hishtalshelus are relative to one another, and therefore even when he is found in a lower level he already has connection to the levels above it, and up until the highest level — "until and including."

וְעוֹד פִּירוּשֵׁי בְּשׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד, שֶׁעַד קָאִי עַל בְּחִינָה שְׁלִמְעָלָה שְׁנִקְרָאָת בְּשֵׁם עַדוּ. וְגַם בְּזֶה שְׁתֵּי דְרָגוֹת, עַד וְעַד בְּכֻלָּל וְעַד וְלֹא עַד בְּכֻלָּל. עַד וְעַד בְּכֻלָּל הוּא (בְּדֶרֶךְ כָּל) הַמְדְרִיגוֹת שְׁבִסְדֵּר הַשְּׁתִּלְשׁוּלוֹת, שְׁכַל הַמְדְרִיגוֹת שְׁבִפְהַשְּׁתִּלְשׁוּלוֹת הֵם בְּעֶרְףֵה זֶה לְזֶה, וְלִכְוֹן, גַּם כְּשֶׁנִּמְצָא בְּמְדְרִיגָה תַּחְתּוֹנָה יֵשׁ לוֹ כְּבָר שְׂיִכּוֹת לְהַמְדְרִיגוֹת שְׁלִמְעָלָה מִמֶּנָּה, וְעַד לְמְדְרִיגָה הַכִּי עֲלִיּוֹנָה, עַד וְעַד בְּכֻלָּל.

The Rebbe

בס"ד. שַׁבַּת פְּרָשַׁת הָאָזִינוּ, שַׁבַּת תְּשׁוּבָה ה'תשל"ז שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד הַגּוֹי' אֱלֹקֶיךָ גּוֹ
With the help of Heaven. Shabbos Parshas Haazinu, Shabbos Teshuvah,
“Return, Yisrael, until Havayah your G-d...” 5737 (1976–1977)

And “until and not including” is above hishtalshelus, that even when he is in the highest level of hishtalshelus, through this he will not reach the level that is above hishtalshelus — “until and not including.”

And according to this it is explained the connection of teshuvah to the aspect of “Ad” (“Return, Yisrael, until”), because in teshuvah there are two matters: that through teshuvah he repairs and completes that which needed to be done. This is mainly in the aspects of hishtalshelus (for man is the form of intellect and emotions) — “until and including.”

And that in order that he will be able to repair and complete these matters, he must reach the level above hishtalshelus (not the man that is in man) — “until and not including.”

And it may be said that this is also what is continued in the verse (after saying “Return, Yisrael, until”) — “Havayah your G-d,” for Havayah and Elokim are Sovev and Memalei. And through “Return, Yisrael, until,” that his teshuvah is in such a manner that he arouses the aspect of “not the man in him” (“until and not including”) and he draws this into revelation in the form of man within him — through this “Havayah will be your G-d,” your strength and your life, that the light of Sovev, above hishtalshelus, will shine in him in revelation inwardly.

(ג)

And behold, it was explained above, that in the explanation of “Return, Yisrael, until Havayah your G-d,” that teshuvah needs to be until Havayah will be your G-d, there are two matters: that Havayah will be your G-d, your strength and your life; and that Havayah will be only in the aspect of Elokim and contraction relative to the infinite light that is higher than Havayah.

And it may be said, that the two matters in “Return, Yisrael, until” — “until and including” and “until and not including” — correspond to the two interpretations in “Havayah your G-d.”

ועד ולא עד בכלל הוא בלמעלה מהשתלשלות, שגם כשהוא נמצא בדרגה הכי עליונה שבהשתלשלות, לא יגיע על ידי זה להדרגה שלמעלה מהשתלשלות, עד ולא עד בכלל.

ועל פי זה יש לבאר השייכות דתשובה לבחינת עד (שובה ישראל עד), כי בתשובה שני ענינים. זה שעל ידי התשובה הוא מתקן וממלא את זה שהיה צריך לעשות, דוה הוא (בעיקר) בהבחינות דהשתלשלות (כי אדם הוא ציור מוחין ומדות), עד ועד בכלל.

ונה שבכדי שיוכל לתקן ולמלאות ענינים אלו, צריך להגיע לבחינה שלמעלה מהשתלשלות (לא אדם שבאדם), עד ולא עד בכלל.

ויש לומר, שזהו גם מה שממשיך בכתוב (לאחרי אמרו שובה ישראל עד) הו'י אלקיך, כי הו'י ואלקים הוא סובב וממלא, ועל ידי שובה ישראל עד, שהתשובה שלו היא באופן שמעורר בחינת לא אדם שבו (עד ולא עד בכלל) וממשיך זה בגילוי בציור אדם שבו, על ידי זה יהיה הו'י אלקיך כחך וחייתך, שאור הסובב שלמעלה מהשתלשלות יאיר בו בגילוי בקנימות.

והנה נתבאר לעיל, דבפירושו שובה ישראל עד הו'י אלקיך, שהתשובה צריכה להיות עד שהו'י יהיה אלקיך, שני ענינים, שהו'י יהיה אלקיך כחך וחייתך, ושהו'י יהיה רק בחינת אלקים וצמצום לגבי אור אין סוף שלמעלה מהו'י.

ויש לומר, דשני הענינים שבשובה ישראל עד, עד ועד בכלל ועד ולא עד בכלל, הם בהתאם לשני הפירושים (ענינים) בהו'י אלקיך.

The Rebbe

**בס"ד. שבת פרשת האזינו, שבת תשובה ה'תשל"ז שובה ישראל עד הוי' אלקיך גו
With the help of Heaven. Shabbos Parshas Haazinu, Shabbos Teshuvah,
"Return, Yisrael, until Havayah your G-d..." 5737 (1976–1977)**

And the idea is, that which was explained above that the two matters in “until” are within hishtalshelus and above hishtalshelus — this is in general. But in particular, also above hishtalshelus there are the two matters of “until.”

והענין הוא, דזה שנתבאר לעיל ששני הענינים שבעד הם השתלשלות ולמעלה מהשתלשלות, הוא בכללות, אבל בפרטיות, גם בלמעלה מהשתלשלות. לשנים שני הענינים שבעד.

As it is written in Likutei Torah, that the two matters in “until” are in Kesser [for Kesser, in general, is above hishtalshelus]. “Until and including” is in Arich — the source of the emanated beings. And “until and not including” is in Atik — the lower aspect of the Emanator.

כמו שכתוב בלקוטי תורה, דשני הענינים שבעד הם בקטר [דקטר, בכלל, הוא למעלה מהשתלשלות]. עד ועד בכלל הוא באריך, שרש הגאצלים. ועד ולא עד בכלל הוא בעתיק, בחינה תחתונה שבמאציל.

And this will be understood according to the known, that through comprehension in the light of Memalei that enclothes itself in the worlds, which is only a radiance (as is evident from this itself that it is in enclothement), one comes to the knowledge that there is a light that is wondrous beyond the worlds, from which is drawn the radiance that is in enclothement.

ויובן זה על פי הידוע, שעל ידי ההשגה באור הממלא שמתלבש בעולמות, שהוא הארה בלבד (פדמוכח מזה גופא שהוא בהתלבשות), באים לידי ידיעה שישנו אור שהוא מופלא מעולמות, שממנו נמשכת ההארה שבהתלבשות.

And since through comprehension in the radiance that enclothes itself in the worlds one comes to the knowledge of the light that is wondrous beyond the worlds, even though the knowledge in this light is only negative knowledge — that he knows that this light is wondrous beyond the worlds and beyond the radiance that enclothes itself in them — nevertheless, since even negative knowledge is still knowledge and comprehension, therefore also the light that is wondrous beyond the worlds is within the category of “until and including.”

ומכיון שעל ידי ההשגה בהארה המתלבשת בעולמות באים להידיעה ואור המופלא מעולמות, אף שהידיעה באור זה היא רק ידיעת השלילה, שיודע שאור זה הוא מופלא מהעולמות ומההארה המתלבשת בהם, מכל מקום, מכיון שגם ידיעת השלילה היא ידיעה והשגה, לכן גם האור המופלא מעולמות הוא בכלל עד ועד בכלל.

And in the service of man: since the intellect itself compels that with intellect alone one cannot proceed, and in order that the service be proper it is specifically through kabbalas ol that is above intellect — therefore, also the kabbalas ol (that comes from this, that the intellect compels) is in the category of “until and including.”

ועל דרך זה הוא בעבודת האדם, דמכיון שהשכל עצמו מכריח אז מיט שכל אליין קען מען ניט דורכגיין, ובכדי שתהיה העבודה פדבעי, הוא דוקא על ידי קבלת עול שלמעלה מהשכל, לכן, גם הקבלת עול (הבאה מזה שהשכל מכריח) היא בכלל עד ועד בכלל.

And the matter of “until and not including” is in the light in which there is no relevance even of negative knowledge. [And in the service of man — in the kabbalas ol that is from the soul.]

וענין עד ולא עד בכלל הוא בהארה שאין שייך בו גם ידיעת השלילה. [ובעבודת האדם – בהקבלת עול שמצד הנשמה].

The Rebbe

**בס"ד. שבת פרשת האזינו, שבת תשובה ה'תשל"ז שובה ישראל עד הו' אלקיך גו'
With the help of Heaven. Shabbos Parshas Haazinu, Shabbos Teshuvah,
"Return, Yisrael, until Havayah your G-d..." 5737 (1976–1977)**

And according to this it is possible to explain the connection of the two interpretations in "Return, Yisrael, until" — that this refers to "until and including," or that this refers to "until and not including" — with the two interpretations in "Return, Yisrael, until Havayah your G-d." Namely, until Havayah will be your G-d, your strength and your life; and until Havayah will be only in the aspect of Elokim and contraction relative to the infinite light that is above Havayah.

ועל פי זה יש לבאר הקשר דשני הפירושים בשובה ישראל עד שנה קאי על עד ועד בכלל, או שנה קאי על עד ולא עד בכלל) עם שני הפירושים בשובה ישראל עד הו' אלקיך, עד שהו' יהיה אלקיך פתח וחייתה ועד שהו' יהיה רק בחינת אלקים וצמצום לגבי אור אין סוף שלמעלה מהו'.

That the interpretation "Return, Yisrael, until" which is "until and including," the light in which there is relevance of negative knowledge — which in general is the encompassing light — this corresponds to the interpretation "until Havayah will be your G-d, your strength and your life," that the light revealed through teshuvah is the encompassing light (Havayah).

דהפירוש שובה ישראל עד שהוא עד ועד בכלל, האור ששייך בו ידיעת השלילה, דבכללות הוא אור הסוכב, הוא בהתאם להפירוש עד שהו' יהיה אלקיך פתח וחייתה, שהאור שמתגלה על ידי התשובה הוא ('אור הסוכב הו').

And the interpretation "Return, Yisrael, until" which is "until and not including," the light in which there is no relevance even of negative knowledge — this corresponds to the interpretation "until Havayah will be only in the aspect of Elokim and contraction relative to the infinite light that is above Havayah," that the light revealed through teshuvah is the light that is above even the encompassing light.

והפירוש בשובה ישראל עד שהוא עד ולא עד בכלל, האור שאין שייך בו גם ידיעת השלילה, הוא בהתאם להפירוש עד שהו' יהיה רק בחינת אלקים וצמצום לגבי אור אין סוף שלמעלה מהו', שהאור שמתגלה על ידי התשובה הוא האור שלמעלה גם מאור הסוכב.

(ד)

And in deeper explanation it may be said, that the verse adds "Havayah your G-d" after already saying "Return, Yisrael, until," because the idea of "Havayah your G-d," that Havayah is only in the aspect of Elokim and contraction relative to the infinite light that is above Havayah, is higher even than "until and not including."

ובעומק יותר יש לומר, דזהו שהפתח מוסיף הו' אלקיך לאחרי שאומר כבר שובה ישראל עד, פי ענין הו' אלקיך, שהו' הוא רק בחינת אלקים וצמצום לגבי אור אין סוף שלמעלה מהו', הוא למעלה יותר גם מעד ולא עד בכלל.

And this will be understood according to what was explained above, that in the Havayah of the verse "Return, Yisrael, until Havayah your G-d" is also included Havayah with the vowels of Elokim, which is a most elevated level, as explained in Likutei Torah on the verse "For so Havayah Elokim will cause to sprout righteousness," the great superiority of the two Names Adnai and Havayah (with the vowels of Elokim).

ויובן זה על פי מה שנתבאר לעיל דבהו' שבפסוק שובה ישראל עד הו' אלקיך נכלל גם הו' בניקוד אלקים, שהיא דרגא נעלית ביותר, כמבואר בלקוטי תורה (על הפסוק בן אדני הו' יצמיח צדקה גו') גדל העילוי של ב' השמות אדני וְהו' (בניקוד אלקים).

The Rebbe

**בס"ד. שַׁבַּת פְּרָשַׁת הָאָזִינוּ, שַׁבַּת תְּשׁוּבָה ה'תשל"ז שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד הָיְוָה אֱלֹהֶיךָ גּו'
 With the help of Heaven. Shabbos Parshas Haazinu, Shabbos Teshuvah,
 "Return, Yisrael, until Havayah your G-d..." 5737 (1976–1977)**

And nevertheless it is written “until Havayah your G-d,” that also this Havayah is only in the aspect of Elokim and contraction relative to the infinite light above Havayah, because even Havayah (with the vowels of Elokim) is only a Name.

And as explained in Likutei Torah regarding the two levels of shofar that will be in the future: “And Adnai Havayah will blow the shofar,” and “It will be blown with a great shofar.” The shofar of “Adnai Havayah will blow the shofar” — since even Adnai Havayah (with the vowels of Elokim) are only Names — is an ordinary shofar. But regarding the great shofar it is written, “It will be blown with a great shofar” — “it will be blown” simply, not stating who blows, because this blowing is a drawing and revelation from the concealed of all concealed.

And it is explained in Likutei Torah there, that similarly is the difference between Rosh Hashanah and Yom Kippur. The shofar of Rosh Hashanah is like “And Adnai Havayah will blow the shofar,” while on Yom Kippur it is written “Before Havayah you shall be purified” — higher than Havayah. And even more, “For on this day He shall atone for you” — “He shall atone” simply, not stating who atones, similar to “It will be blown with a great shofar” — “it will be blown” simply.

And this is what is said in the haftorah of Shabbos Teshuvah: “Return, Yisrael, until Havayah your G-d,” that this Havayah also refers to Havayah with the vowels of Elokim, because on Shabbos Teshuvah there is already a semblance of the elevation of Yom Kippur, and relative to this elevation, even Havayah (with the vowels of Elokim) is only in the aspect of Elokim and contraction.

And according to this it is possible to explain, that after it says “Return, Yisrael, until,” in which is included also “until and not including,” it adds “Havayah your G-d.” For also the matter of “until and not including,” even though no negative knowledge applies to it (as above, sec. 3), nevertheless, from the fact that it requires negation and to say “until and not including,” it is understood that there is some connection.

ואף על פי כן כתיב עד ה'י' אלקיך, שגם ה'י' זה הוא רק בחינת אלקים וצמצום לגבי אור אין סוף שלמעלה מה'י', כי גם ה'י' (בניקוד אלקים) הוא שם בלבד.

וכמבואר בלקוטי תורה בענין ב' הדרגות דשופר שיהנה לעתיד לבוא, ואדני ה'י' בשופר יתקע גו' ויתקע בשופר גדול, ששופר באדני ה'י' בשופר יתקע, כיון שגם אדני ה'י' (בניקוד אלקים) הם רק שמות, הוא שופר סתם, מה שאין כן גבי שופר גדול כתיב יתקע בשופר גדול, יתקע סתם ולא נאמר מי הוא התוקע, כי תקיעה זו היא המשכה וגילוי מבחינת סתימא דכל סתימי.

ומבואר בלקוטי תורה שם, שעל דרך זה הוא החילוק בין ראש השנה ליום הכפורים, שששופר דראש השנה הוא על דרך ואדני ה'י' בשופר יתקע, וכיום הכפורים כתיב לפני ה'י' תטהרו, למעלה מה'י', ויתירה מזו, כי ביום הזה יכפר עליכם, וכפר סתם ולא נאמר מי הוא המכפר, על דרך יתקע בשופר גדול, יתקע סתם.

ונהי שאומרים בההפסטה דשבת תשובה, שובה ישראל עד ה'י' אלקיך, שה'י' זה קאי גם על ה'י' בניקוד אלקים, כי בשבת תשובה ישנו כפר מעין העילוי דיום הכפורים, ולגבי עילוי זה גם ה'י' בניקוד אלקים הוא רק בחינת אלקים וצמצום.

ועל פי זה יש לבאר זה שלא תרי שאומר שובה ישראל עד, שפנה נכלל גם עד ולא עד בכלל, מוסף ה'י' אלקיך, כי גם ענין עד ולא עד בכלל, אף שאין שייך בו גם ידיעת השלילה (כנ"ל סע"ף ג), מכל מקום מזה שצריך לשלול ולומר עד ולא עד בכלל, מובן, שיש לו איזו שייכות.

The Rebbe

**בס"ד. שַׁבַּת פְּרֻשַׁת הָאָזִינוּ, שַׁבַּת תְּשׁוּבָה ה'תשל"ז שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד הַיּוֹם אֱלֹקֵיךָ גּו'
 With the help of Heaven. Shabbos Parshas Haazinu, Shabbos Teshuvah,
 "Return, Yisrael, until Havayah your G-d..." 5737 (1976–1977)**

And like the concept of the “Master of the will” from whom forgiveness is drawn (as explained above), that in general it is the concept of the Names Adnai Havayah with the vowels of Elokim, by which all blemishes are filled. For although the forgiveness that is drawn from Him for the fact that they acted against the will is because He is not bound by the will, nevertheless, the will still has some connection to Him (as is evident from the fact that He is called the Master of the will). Therefore, there must be forgiveness for having acted against the will.

But with regard to the Essence of the Infinite Light that is higher even than the Master of the will, there is no concept of blemish at all from the outset. And as explained elsewhere regarding “the essence of the day atones,” that the atonement that comes from the essence of the day is not in the manner of an effect, but that on this day is revealed the connection of the essence of the soul with the Essence (which is above even the Master of the will), for regarding this level, there is no blemish at all from the outset.

And this is the reason that after it says “Return, Yisrael, until,” it adds “Havayah your G-d,” because since Shabbos Teshuvah is a preparation for Yom Kippur, therefore the teshuvah of Shabbos Teshuvah must be not only “until, until and not including,” through which all blemishes are nullified, but it must also arouse and reveal the point of Jewishness — the connection of the essence of the soul with the Essence (which is above even the Master of the will). And relative to this, even Havayah with the vowels of Elokim is only in the aspect of Elokim and contraction. And through this it is revealed that the undesirable matters are only external, but in their inner being (through the connection of Yisrael and the Holy One, blessed be He), there were never undesirable things at all.

ועל דרך הענין דבעל הרצון שממנו נמשך הסליחה (במבואר לעיל), דבכללות הוא ענין השמות אדני הוי' בניקוד אלקים שעל ידם מתמלאים כל הפגמים, דהגם שנה שנמשכת ממנו הסליחה על זה שעשו היפך הרצון הוא מפני שאינו מוכרח בהרצון, מכל מקום יש להרצון שייכות אליו (כדמוכח מנה שנקרא בשם בעל הרצון), ולכן צריכה להיות הסליחה על זה שעשו היפך הרצון.

מה שאין בו לגבי עצמות אור אין סוף שלמעלה גם מבעל הרצון, אין שייך פגם מלכתחילה. וכמבואר במקום אחר בענין עיצומו של יום מכפר, שהפגרה הבאה מצד עיצומו של יום היא (לא באופן של פעולה, אלא) שביום זה מתגלה ההתקשרות של עצם הנשמה עם העצמות (שלמעלה גם מבעל הרצון), שלגבי דבר זה אין שייך פגם מלכתחילה.

ונהי שלא תרי שאמר שובה ישראל עד מוסף הוי' אלקיך, דמכיון ששבת תשובה הוא הקדמה ליום הכפורים, לכן התשובה דשבת תשובה צריכה להיות לא רק עד, עד ולא עד בכלל, שעל ידי זה יתבטלו כל הפגמים, אלא שצריך גם לעורר ולגלות את נקודת הטהרה, ההתקשרות דעצם הנשמה עם העצמות (שלמעלה גם מבעל הרצון), שלגביה גם הוי' בניקוד אלקים הוא רק בחינת אלקים וצמצום, ועל ידי זה מתגלה שהענינים הבלתי רצויים הם רק בחיצוניות, אכל בפנימיותו (מצד ההתקשרות דישראל וקודשא בריך הוא), מלכתחילה לא היו דברים בלתי רצויים.

The Rebbe

בס"ד. שבת פרשת האזינו, שבת תשובה ה'תשל"ז שובה ישראל עד הוי' אלקיך גו
With the help of Heaven. Shabbos Parshas Haazinu, Shabbos Teshuvah,
“Return, Yisrael, until Havayah your G-d...” 5737 (1976–1977)

(ה)

And it can be said, that also on Yom Kippur there are two matters: the revelation of the essence of the soul that is bound with the Essence, and that this matter is revealed within the detailed levels of the soul, even to the level of nefesh within it, that through this the atonement (in the manner mentioned above) is revealed also in the levels of the soul in which blemish applies.

ויש לומר, שגם ביום הכפורים ישנם שני הענינים, הגילוי דעצם הנשמה שמקושרת עם העצמות, וזה שענין זה מתגלה בדרגות הפרטיות דהנשמה, עד לדרגת נפש שבה, שעל ידי זה מתגלית הכפרה (שבאופן הנ"ל) גם בהדרגות דהנשמה ששייך בהם פגם.

And this is that Yom Kippur is a day in which there was obligated five prayers, the five prayers are corresponding to the five names of the soul: nefesh, ruach, neshamah, chayah, and yechidah. And the concept of a day that was obligated with five prayers is that the revelation of the essence of the soul, which is from the essence of the day, is revealed in its detailed levels.

ונהו שיום הכפורים הוא יום שנתחייב בה' תפלות, ה' תפלות הם פנגד חמשה השמות דהנשמה, נפש רוח נשמה חיה ויחידה, וענין יום שנתחייב בה' תפלות הוא שהגילוי דעצם הנשמה, שמצד עיצומו של יום, מתגלה בדרגות הפרטיות שלה.

And it can be said, that the distinction between the five prayers is not only in the place (the level) in which the essence of the soul is revealed, but also in the revelation. For in the prayer of Ne'ilah, the level of yechidah, the revelation is greater than the four prayers before it. And similarly regarding the four prayers themselves, the distinction is also in the manner of revelation.

ויש לומר, שהחילוק בין ה' התפלות הוא לא רק בהמקום (הדרגה) שבו מתגלה עצם הנשמה, אלא גם בהגילוי. דבתפלת נעילה, בחינת יחידה, הגילוי הוא יותר מביד' התפלות שלפניו. ועל דרך זה הוא בנוגע לד' התפלות עצמם, שהחילוק הוא גם באופן הגילוי.

And similarly in the higher levels: that Yom Kippur is a day in which was obligated five prayers, is because on Yom Kippur there is the ascent of malchus in Atik (as explained in the maamar), that this matter is throughout the entire day. And nevertheless, there are many levels within it, and the main ascent is in Ne'ilah (as explained in the maamar).

ועל דרך זה הוא בהבחינות שלמעלה, דזה שיום הכפורים הוא יום שנתחייב בה' תפלות הוא לפי שביום הכפורים הוא עלית המלכות בעתיק (פמבואר במדור), דענין זה הוא בכל היום, ואף על פי כן, יש בזה פמה וכמה דרגות, ועיקר העליה הוא בנעילה (פמבואר במדור).

And behold, the levels of Yom Kippur are divided into two general categories: “Shabbos Shabbason *hi*” (feminine form) and “Shabbos Shabbason *hu*” (masculine form). For the two levels are in Atik, except that in Atik are two interpretations: in general, the higher aspect of Kesser (specifically its three heads) is called Atik, but the main concept of Atika is the Infinite Light within the three heads.

ונהנה הדרגות דיום הכפורים נחלקות לב' דרגות קליות. שבת שבתון היא (לשון נקבה) ושבת שבתון הוא (לשון זכר). דב' הדרגות הם בעתיק, אלא שבעתיק שני פירושים. שבכללות, בחינה העליונה ששבתון (ובכפרט התלת רישין שבה) נקראת בשם עתיק, אבל עיקר ענין דעתיקא הוא אור אין סוף שבתלת רישין.

The Rebbe

**בס"ד. שַׁבַּת פְּרָשַׁת הָאָזִינוּ, שַׁבַּת תְּשׁוּבָה ה'תשל"ז שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד הַיּוֹם אֱלֹקֶיךָ גּו'
 With the help of Heaven. Shabbos Parshas Haazinu, Shabbos Teshuvah,
 "Return, Yisrael, until Havayah your G-d..." 5737 (1976–1977)**

And the distinction between the two levels mentioned is, that “Shabbos Shabbason hi” (feminine) is in Atik, in its three heads (which also include Radla), while “Shabbos Shabbason hu” (masculine) is in the Infinite Light within Radla. And according to this it is possible to say an additional explanation: that after it says “Return, Yisrael, until,” it adds “Havayah your G-d.” For “until and not including” is in Atik (as brought above from Likkutei Torah), and that Havayah as Elokim is considered relative to the Infinite Light above Havayah, it is possible to say this is relative to the Infinite Light within Radla.

והחילוק בין שתי דרגות הנ"ל הוא, דשבת שבתון היא (לשון נקבה) הוא בעתיק, בתלת רישין שבו (שבהם נכלל גם רדל"א), ושבת שבתון הוא (לשון זכר) הוא באור אין סוף שברדל"א. ועל פי זה יש לומר תוספת ביאור בזה שלאחרי שאומר שובה ישראל עד מוסיף הו"י אלקיך, כי עד ולא עד בכלל הוא בעתיק (כמוכא לעיל סעיף ג מלקוטי תורה), וזה שהו"י באלקים יחשב לגבי אור אין סוף שלמעלה. מהניי יש לומר שזהו לגבי אור אין סוף שברדל"א.

(1)

And it can be said, that this that is said — that the greatness of Yom Kippur is that it is a day obligated in five prayers — even though the day itself (the revelation of the connection of the Essence of the soul with the Essence) is higher than being obligated in five prayers (the revelation in the detailed levels of the soul) — is because the fact that the essence of the soul is revealed in its detailed levels, through which the atonement is in the very place where there was originally the blemish, has an advantage even relative to the level of the essence of the soul.

ויש לומר, דזה שאומרים שמעלתו של יום הכפורים הוא, שהוא יום שנתתיב בה' תפלות, אף שהיום עצמו (גילוי התקשרות העצמות דעצם הנשמה עם העצמות) הוא נעלה יותר מזה שנתתיב בה' תפלות (הגילוי בדרגות הפרטיות דהנשמה), הוא, כי זה שעצם הנשמה מתגלית בדרגות הפרטיות שלה, שעל ידי זה הכפרה בהמקום שבו הנה תחילה הפגם, יש בזה יתרון לגבי הדרגא דעצם הנשמה.

For although in the levels of nefesh, ruach, neshamah — and especially in the level of nefesh (as they are of themselves) blemishes can apply — nevertheless, they are atoned for. [And more so, the atonement that is from the essence of the day is in such a manner that it is revealed that inwardly there was no blemish in them at all, as mentioned above.]

דהגם שבהבחינות נפש רוח נשמה ובפרט בחינת נפש (כמו שהם מצד עצמם) שיהיו פגמים אף על פי כן הם מתקפריים. [ויתירה מיו, שהכפרה שמצד עיצומו של יום היא באופן שמתגלה שבפנימיות לא הנה בהם פגם מלכתחילה, כנ"ל.]

And in a similar manner regarding the concept of atonement itself: the main novelty of atonement is in atonement for sins literally. For the atonement on the “sins” of the righteous — the matter that there is someone who desires, and similar things, which relative to their level is like throwing off the yoke — since for such “sins” it cannot be said that they are contrary to the will of the Holy One Blessed Be He [for such existence is due to the nature implanted by the Holy One Blessed Be He], therefore the atonement on this is not so much of a novelty.

ועל דרך זה הוא גם בענין הכפרה עצמו, שעיקר החידוש שבכפרה הוא בכפרה על חטאים כפשוטם. דהכפרה על החטאים שבצדיקים, הענין דיש מי שאוהב וכיוצא בזה שלגבי מזריגתם הוא כמו פריקת עול, כיון שעל חטאים אלה אין שיהיו לומר שהם היפך רצון הקדוש ברוך הוא [שהרי ישות זו היא מפני הטבע שהטביע הקדוש ברוך הוא], לכן, הכפרה שעל זה אינה חידוש כל כך.

The Rebbe

**בס"ד. שַׁבַּת פְּרָשַׁת הָאָזִינוּ, שַׁבַּת תְּשׁוּבָה ה'תשל"ז שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד הַיּוֹם אֱלֹקֵינוּ גו'
 With the help of Heaven. Shabbos Parshas Haazinu, Shabbos Teshuvah,
 "Return, Yisrael, until Havayah your G-d..." 5737 (1976–1977)**

And the main novelty and (therefore) the greatness is in the atonement on sins literally. For in this is revealed the power of the unlimited nature of the bond between Yisrael and the Holy One Blessed Be He: that even when they acted against His will, nevertheless (through teshuvah and atonement) they are pleasing before Him, may He be blessed, as if they had never sinned.

And this is what our Sages said: "In the place where baalei teshuvah stand, completely righteous cannot stand." For it can be said, that this teaching is not removed from its simple meaning, and the main greatness of baalei teshuvah is in baalei teshuvah literally.

And according to this will be understood what the Tzemach Tzedek brings (from the sefer Taamei HaMitzvos of Rav Chaim Vital), that this that the Arizal would say details of confessions is because all of Yisrael are one body. For seemingly one could have said that the confessions of the Arizal were on extremely subtle matters that applied also to him [as explained above regarding the existence of "someone who desires"]. And that which is explained that the confessions of the Arizal were (also) on sins literally is because all of Yisrael are one body. And it can be said, that according to this explanation it is understood that with the Arizal there was also the greatness of baalei teshuvah literally.

(ז)

And it can be added, that the main novelty and greatness in baalei teshuvah is in the service of Torah and mitzvos after the teshuvah. For the service of teshuvah is to "leap over a fence," not in order and way of hishtalshelus.

And therefore, the revelation of the essential connection of the essence of the soul with the Essence that comes through teshuvah and atonement — although the revelation is in those levels where the blemish was (generally the levels of nefesh, ruach, neshamah) — is as if nefesh, ruach, neshamah are in a manner of being elevated upward (to the levels of chayah, yechidah, and up to the essence of the soul).

וְעִיקַר הַחִידוּשׁ וְ(כְמִילָא) הַמַּעֲלָה הִיא בְּכַפְרָה עַל חֻטָּאִים כְּפִשׁוּטִים, שְׂבִיחַ מְתַנַּלָּה תוֹקֵף הַבְּלִיתִי מוֹגְבֵּל שֶׁל הַהִתְקַוְּשׁוּת דִּישְׂרָאֵל וְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, שְׂגִם כְּשֶׁעָשׂוּ הִיפֹךְ רְצוֹנוֹ מִכָּל מְקוֹם (עַל יְדֵי הַתְּשׁוּבָה וְהַכְּפָרָה) הֵם מְרוֹצִים לְפָנָיו יִתְבַּרַךְ כְּמוֹ שֶׁלֹּא חֻטָּאוּ מֵעוֹלָם.

וְזֶהוּ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל בְּמְקוֹם שֶׁבַעֲלֵי תְשׁוּבָה עוֹמְדִין אֵין צְדִיקִים גְּמוּרִין וְכוּלִים לְעֲמוֹד בּוֹ, דִּישׁ לומר שֶׁאֵין מְאָמֵר רַז"ל זֶה יוֹצֵא מִיְדֵי פִשׁוּטוֹ, וְעִיקַר הַמַּעֲלָה דְבַעֲלֵי תְשׁוּבָה הוּא בְּבַעֲלֵי תְשׁוּבָה כְּפִשׁוּטִים.

וְעַל פִּי זֶה יוֹבֵן מַה שֶׁמְבִיא הַצִּמְח צֶדֶק (מִסְפֵּר טַעֲמֵי הַמַּצּוֹת לְהִרְבֵּ חַיִּים וְיִטְאֵל), דְּזֶה שֶׁהָאֲרִיז"ל הִנֵּה נוֹהֵג לומר פְּרִטִי הַגִּידוּיִים הוּא, כִּי כָל יִשְׂרָאֵל הֵם גּוֹף אֶחָד, דְּלְכַאוּרָה הִנֵּה אֶפְשֶׁר לומר שֶׁהוֹיְדוּיִים שֶׁל הָאֲרִיז"ל הֵיוּ עַל עֲנַנִּים שְׂבִתְכִלִּית הַדְּקוּת שֶׁשִּׁיכִים גַּם אֲצִלוֹ [וְעַל דֶּרֶךְ שֶׁנִּתְבָּאֵר לְעִיל בְּעֲנֵן הַיְשׁוּת דִּישׁ מִשְׁאוּהַב], וְזֶה שֶׁמְבַאֵר שֶׁהוֹיְדוּיִים שֶׁל הָאֲרִיז"ל הֵיוּ (גַּם) עַל חֻטָּאִים כְּפִשׁוּטִים מְפָנִי שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל הֵם גּוֹף אֶחָד, יֵשׁ לומר, כִּי עַל פִּי בִיאור זֶה דְּוָקָא מוֹבֵן שֶׁאֲצֵל הָאֲרִיז"ל הִנֵּה גַם הַמַּעֲלָה דְבַעֲלֵי תְשׁוּבָה כְּפִשׁוּטִים.

וְיֵשׁ לְהוֹסִיף, שֶׁעִיקַר הַחִידוּשׁ וְהַמַּעֲלָה שֶׁבַעֲלֵי תְשׁוּבָה הוּא בְּהַעֲבוּדָה דְּתוֹרָה וּמִצְוֹת שֶׁלֹּא חָרִי הַתְּשׁוּבָה, כִּי עֲבוּדַת הַתְּשׁוּבָה הִיא לְדַלֵּג שׁוֹר שֶׁלֹּא כְּסֹדֵר וְדֶרֶךְ הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת.

וְלָכוֹ, גִּילוי הַתְּקוּשׁוּת הַעֲצָמִית דְּעֵצָם הַנִּשְׁמָה עִם הַעֲצָמוֹת שֶׁעַל יְדֵי הַתְּשׁוּבָה וְהַכְּפָרָה, עִם הַיּוֹת שֶׁהִגִּילוי הוּא בְּדֶרֶגוֹת אֵלוֹ שְׂבִתְכִים הִנֵּה הַפְּגָם, שֶׁבְּכִלּוֹת הוּא הַבְּחִינּוֹת נִפְשׁ רִוַח נִשְׁמָה, הִרִי זֶה כְּמוֹ שֶׁהַנִּפְשׁ רִוַח נִשְׁמָה הֵם בְּאוֹפֵן שֶׁל הַעֲלָאָה לְמַעֲלָה ((לְהַדְרִיגוֹת חִיָּה יְחִידָה, וְעַד לְעֵצָם הַנִּשְׁמָה

The Rebbe

**בס"ד. שַׁבַּת פְּרָשַׁת הָאָזִינוּ, שַׁבַּת תְּשׁוּבָה ה'תשל"ז שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד הַנְּיָן אֱלֹקֵינוּ גו'
With the help of Heaven. Shabbos Parshas Haazinu, Shabbos Teshuvah,
“Return, Yisrael, until Havayah your G-d...” 5737 (1976–1977)**

And the main novelty and greatness of teshuvah is that through teshuvah, also the service of Torah and mitzvos is with greater strength. For the service in Torah and mitzvos is in an ordered manner [for most mitzvos have a measured limit, as explained in Tanya; and all the more so Torah study, which is in understanding and comprehension].

And through the service of Torah and mitzvos that comes after teshuvah being with greater strength, the revelation of chayah, yechidah (and one may say also of the essence of the soul) in nefesh, ruach, neshamah is as if nefesh, ruach, neshamah are below.

And more so, that through the service of Torah and mitzvos the world also becomes a dwelling place for Him, may He be blessed, and through this is completed the preparation for a dwelling in the lower realms. And as is known regarding “With whom did He consult? With the souls of the righteous”: that this that it is said “with the souls of the righteous” (even though in the place where baalei teshuvah stand, perfectly righteous cannot stand) is because the purpose of creation is that there should be a dwelling place for Him in the lower realms, and this is done through the service of the righteous, the service of Torah and mitzvos.

Only, the perfection in the service of Torah and mitzvos is when it comes after the precedence of teshuvah, for then the service of Torah and mitzvos is with greater strength, and through this there is an increase in the revelation of G-dliness (within man, and through this) also in the world, and through this the intention of a dwelling in the lower realms is more completely fulfilled.

(ה)

And this is “Return, Israel, until Havayah your G-d... take with you words...” That which it adds “take with you words” after saying “Return, Israel, until Havayah your G-d” is because of the greatness of the loftiness in the service of teshuvah, especially in the teshuvah of “Return, Israel, until Havayah your G-d,” that the teshuvah is in the aspect of “until and not until included,” and

וְעִיקַר הַחִידוּשׁ וְהַמְעֻלָּה דְתְּשׁוּבָה הוּא בְּזֶה שֶׁעַל יְדֵי הַתְּשׁוּבָה, גַּם הָעֲבוּדָה בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת הִיא בְּחִילָא יְתִיר. שֶׁהָעֲבוּדָה בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת הִיא בְּסֹדֶר מְסוּדָר [דְּרוֹב] הַמִּצְוֹת יֵשׁ לָהֶן שְׁעוֹר מְצוּמָצֵם כְּמִבּוֹאֵר בְּתַנְיָא, וְעַל אַחַת פְּמָה וְכַמְּה לִימּוּד הַתּוֹרָה שֶׁהוּא [בְּהִבְנָה וְהַשְׁגָּה.

וְעַל יְדֵי שֶׁהָעֲבוּדָה בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת שְׁלֹאֲחֵרֵי הַתְּשׁוּבָה הִיא בְּחִילָא יְתִיר, הַגִּילּוּי דְחִיָּה יְחִידָה (וְיֵשׁ לוֹמַר גַּם דְּעֵצֶם הַנְּשָׁמָה) בְּנֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה הוּא כְּמוֹ שֶׁהִנְפֵּשׁ רוּחַ נְשָׁמָה הֵם לְמַטָּה.

וְיִתְיָרָה מִיּוֹ, שֶׁעַל יְדֵי הָעֲבוּדָה בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת נַעֲשֶׂה גַּם הָעוֹלָם דִּירָה לוֹ יְתִירָה, וְעַל זֶה נִשְׁלַמְת הַכְּנָנָה דְּדִירָה בְּתַחְתּוֹנִים, וְכִידּוּעַ בְּעֵנָן בְּמִי נִמְלֵךְ בְּנִשְׁמוֹתֵיהֶן שֶׁל צְדִיקִים, דְּזֶה שֶׁאֲמָרוּ בְּנִשְׁמוֹתֵיהֶן שֶׁל צְדִיקִים (אִף שֶׁבְּמִקּוֹם שֶׁבְּעֲלֵי תְּשׁוּבָה עוֹמְדִין אֵין צְדִיקִים גְּמוּרִין יְכוּלִין לַעֲמוּד בּוֹ), כִּי תִּכְלִית כְּוִנַּת הַבְּרִיאָה הִיא שִׁיְהִיָּה דִירָה לוֹ יְתִירָה בְּתַחְתּוֹנִים, וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי עֲבוּדַת הַצְּדִיקִים, עֲבוּדָה בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת.

אֲלָא שֶׁהַשְׁלָמוֹת בְּהָעֲבוּדָה בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת הוּא כְּשֶׁהִיא בָּאָה לְאֲחֵרֵי קְדִימַת הַתְּשׁוּבָה, שְׁאֵז הָעֲבוּדָה בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת הִיא בְּחִילָא יְתִיר, וְעַל זֶה מִיתְּנוֹסֵף בְּהַגִּילּוּי אֱלֹקוֹת (שֶׁבְּאֲדָם, וְעַל יְדֵי זֶה) גַּם בְּעוֹלָם, וְעַל יְדֵי זֶה נִשְׁלַמְת יוֹתֵר הַכְּוִנָּה דְּדִירָה בְּתַחְתּוֹנִים.

וְזֶהוּ שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד הַנְּיָן אֱלֹקֵינוּ גו' קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים גו'. דְּזֶה שֶׁמוֹסִיף קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים לְאֲחֵרֵי שְׁאוּמֵר שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד הַנְּיָן אֱלֹקֵינוּ, הוּא, כִּי מִצַּד גּוֹדֵל הָעִלּוּי שֶׁבְּעֲבוּדַת הַתְּשׁוּבָה, וּבִפְרָט בְּהַתְּשׁוּבָה דְשׁוֹבָה גו' עַד הַנְּיָן אֱלֹקֵינוּ, שֶׁהַתְּשׁוּבָה הִיא בְּכַחֲנִית עַד וְלֹא עַד בְּכֻלָּל, וְיִתְיָרָה מִיּוֹ – הַנְּיָן אֱלֹקֵינוּ, שֶׁעַל

The Rebbe

**בס"ד. שבת פרשת האזינו, שבת תשובה ה'תשל"ז שובה ישראל עד הוי' אלקיך גו
With the help of Heaven. Shabbos Parshas Haazinu, Shabbos Teshuvah,
"Return, Yisrael, until Havayah your G-d..." 5737 (1976–1977)**

even more — “Havayah your G-d,” that through this is revealed the essence of the soul bound with the Essence (which is higher even than the Master of the Will).

And although it is in the highest level, and seemingly not relevant to the repair of blemishes [especially since to repair requires descending from its level], nevertheless it says “take with you words,” that there must be confession of words in order to erase the very body of the kelipos.

And another explanation in “take with you words” is that “words” are Torah and mitzvos. For also in the matter of repair of sins, although there is this advantage that through it is drawn the revelation of the essence of the soul (also) in the lower levels, where blemish applies, nevertheless this is not sufficient, and there must be “take with you words,” Torah and mitzvos.

Through this there will be elevation also in the levels of the soul as they are below (and not in a manner of elevation), and more so, that through this there is also clarification and refinement in the world, and a dwelling place is made for Him, blessed be He, in the lower realms.

And this is also what it continues in the verse: “And return to Havayah,” that after the teshuvah of “Return, Israel, until Havayah your G-d,” which is elevation from below to above, there must be “and return to Havayah,” to draw down the light from above to below through Torah and mitzvos, which are the way of Havayah.

And through this they draw down all the influences not only in spiritual matters but also in physical matters, in children, life, and abundant sustenance. And as the Alter Rebbe said: that the Eibershter gives Jews in physicality, and Jews make from the physicality spirituality, and make for Him, blessed be He, a dwelling in the lower realms. And through this, “And the kingship will be Havayah’s.”

ידי זה מתגלית עצם הנשמה שקשורה עם העצמות (ש'למעלה גם מבעל הרצון).

ואף על פי שהוא נמצא בדרגה נעלית ביותר, ולכאורה אינו שייך לתיקון הפגמים [ובפרט שבכדי לתקן זה צריך לירד ממדרגתו], עם כל זה אומר קחו עמכם דברים, שצריך להיות וידוי דברים, בכדי למחות את גוף הקליפות.

ועוד פירוש בקחו עמכם דברים, שדברים הם תורה ומצוות. שגם בענין דתיקון החטאים, אף שיש בזה היתרון שעל ידי זה נמשך הגילוי דעצם הנשמה (גם) בהדרגות התחונות ששייך בהם פגם, מכל מקום, גם זה אינו מספיק, וצריך להיות קחו עמכם דברים, תורה ומצוות.

שעל ידי זה יהיה העילוי גם בהדרגות דהנשמה כמו שהם למטה (ולא באופן דהעלאה), ויתירה מיו, שעל ידי זה נעשה גם בירור וזיכוד בהעולם, ונעשה דירה לו. ותברך בפתחונים

ונהו גם מה שממשיך פכתוב ושובו אל הוי', שלאחרי התשובה דשובה ישראל עד הוי' אלקיך שהיא העלאה מלמטה למעלה, צריך להיות ושובו אל הוי', להמשיך האור מלמעלה למטה על ידי תורה ומצוות שהם דרך הוי'.

ועל ידי זה, ממשיכים כל ההשפעות לא רק בענינים רוחניים אלא גם בענינים גשמיים, בכני חיי ומזוני ריחיי, וכמאמר אדמו"ר הזקן אז דער אויבערשטער גיט אידן בשמיות און אידן מאכן פון די גשמיות רוחניות, ועושים דירה לו. ותברך בפתחונים, ועל ידי זה — ויהימה להוי' המלוכה

The Rebbe

בס"ד. שַׁבַּת פְּרִשַׁת הָאָזִינוּ, שַׁבַּת תְּשׁוּבָה ה'תשל"ז שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד הַיּוֹם אֶלְקִיךָ גּו'
With the help of Heaven. Shabbos Parshas Haazinu, Shabbos Teshuvah,
“Return, Yisrael, until Havayah your G-d...” 5737 (1976–1977)

[NOTE Summary

The discourse opens by asking why the verse needs to add “take with you words” when teshuvah already includes verbal confession, and why it repeats “return to Havayah” after already commanding “Return, Israel.” The Rebbe explores the two interpretations of “ad” (until): (1) “ad including” and (2) “ad but not including.” These correspond to two levels of teshuvah.

The first level of teshuvah reaches “Havayah as your G-d”—meaning that the transcendent Divine Name Havayah becomes internalized as the source of one’s life-force. This corresponds to drawing down the encompassing light (or makif), which is still relatable and defined. The higher level of teshuvah is “until but not including,” rising beyond even the encompassing light of Havayah to a place where Havayah itself is only a tzimtzum relative to the infinite Essence.

From here the Rebbe explains why the verse continues with “Havayah your G-d.” Even after reaching the loftiest “ad but not including,” there is a yet higher connection, “Havayah as Elokim,” where Havayah is experienced only as a limited channel compared to the boundless light above. This distinction parallels the difference between the shofar of Rosh Hashanah, which reveals “Havayah Elokim,” and Yom Kippur, which reveals an utterly hidden level of Essence, expressed in “before Havayah you shall be purified.”

Shabbos Teshuvah is a foretaste of this highest revelation. Teshuvah here is not only about repairing blemishes in the will of G-d (Baal HaRatzon) but awakening the core essence of the soul’s bond with the Essence, where no blemish is possible at all. This explains why the teshuvah of Shabbos Teshuvah must go beyond both “ad including” and “ad not including.”

The Rebbe then explores Yom Kippur itself: it contains two aspects—(1) the essential revelation of the soul’s essence in unity with the Divine Essence, and (2) the manifestation of that essence into all layers of the soul, down to nefesh, through the five prayers corresponding to nefesh, ruach, neshamah, chayah, and yechidah. The climax is Neilah, when the highest essence becomes fully revealed in the lowest faculties. This structure is mirrored Above in the ascent of malchus in Atik, reaching the level of Radla (the unknowable head).

The discourse then addresses the novelty of kapparah (atonement). Its deepest innovation is not in forgiving subtle shortcomings but in cleansing sins in their literal sense. Precisely here shines the unlimited essence of the bond between Israel and G-d—that even after acting against His will, through teshuvah they become beloved as if they had never sinned. Thus “In the place where baalei teshuvah stand, even perfect tzaddikim cannot stand.” The AriZal’s practice of confessing also on sins “as if literal” is explained by the principle that all Israel are one body: his confessions included solidarity with the simple baal teshuvah, embodying their exalted level.

Finally, the verse “take with you words” teaches that even this loftiest teshuvah is not enough. Teshuvah must be expressed in two concrete ways: (1) through verbal confession, which uproots the kelipah itself, and (2) through Torah and mitzvos, which refine the world and bring the essence into the lowest realms. Thus, after “Return,

The Rebbe

בס"ד. שַׁבַּת פְּרִשַׁת הָאָזִינוּ, שַׁבַּת תְּשׁוּבָה ה'תשל"ז שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד הָרִי' אֶלְקִיךָ גּו'
With the help of Heaven. Shabbos Parshas Haazinu, Shabbos Teshuvah,
“Return, Yisrael, until Havayah your G-d...” 5737 (1976–1977)

Israel” (the ascent from below to above), comes “and return to Havayah” (the drawing down of G-dliness into the world). Through this, Divine blessings are brought not only spiritually but physically—in children, health, and sustenance. As the Alter Rebbe said: G-d grants Jews physical things, and Jews transform them into spiritual things, making for Him a dwelling place in the lowest realm.

Practical Takeaway

Teshuvah is not only about remorse or repair but about uncovering the deepest bond between the soul and the Essence of G-d—a place beyond all blemish. Yet it must be expressed in action: through words of confession, Torah, mitzvos, and practical refinement of daily life. Especially in these days between Rosh Hashanah and Yom Kippur, one should combine both aspects: an inner elevation reaching beyond limits, and a drawing down of holiness into practical living, thereby transforming even the physical into a dwelling for the Divine.

Chassidic Story

The Rebbe once told over the words of the Alter Rebbe, quoted in this discourse: “The Eibershter gives Jews gashmiyus, and Jews transform the gashmiyus into ruchniyus.” This teaching was not theoretical. The Alter Rebbe himself lived it in the simplest ways. One year before Yom Kippur, he instructed his chassidim to distribute food and clothing to needy families. When one of his students asked if this was the right time—when everyone is occupied with prayer and fasting—the Alter Rebbe replied: *“This is the truest preparation for Yom Kippur. G-d gives us life, health, and sustenance. We give back by using them for holiness, by turning physical acts into Divine service.”* This illustrates how the deepest revelations of Yom Kippur, even beyond sin and blemish, must express themselves in tangible Torah, mitzvos, and deeds of kindness.

TPX (Therapeutic–Psychological Integration)

Core Concept

The discourse explores layers of *teshuvah* (return), showing that it is not only about repairing mistakes but about touching the deepest part of the self that was never damaged. In psychological terms, the Rebbe describes two “levels of return”:

1. **Teshuvah “ad v’ad bichlal”** (until and including) – working within accessible frameworks: confession, accountability, and concrete behavioral change. This corresponds to therapeutic work of recognition, verbal processing, and reintegration of fractured parts.
2. **Teshuvah “ad v’lo ad bichlal”** (until but not including) – going beyond the framework of repair, into the essence of the self, where identity is untouched by harm or failure. This is like reaching the “core self” in Internal Family Systems or the unbreakable spark of worth beneath trauma. It is the moment where one realizes: “I am not my wound. I am not my past.”

The Rebbe

בס"ד. שַׁבַּת פְּרֻשַׁת הָאָזִינוּ, שַׁבַּת תְּשׁוּבָה ה'תשל"ז שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד הָיְוָה אֱלֹהֵינוּ
 With the help of Heaven. Shabbos Parshas Haazinu, Shabbos Teshuvah,
 “Return, Yisrael, until Havayah your G-d...” 5737 (1976–1977)

The Rebbe insists that both are necessary: the verbal confession (*k'chu imachem devarim*) grounds the process in words and action, but the ultimate healing requires contact with the *etzem haneshamah* (essence of the soul)—a level where no blemish is possible, and therefore no shame sticks.

Therapeutic Integration

- **Confession as Processing:** Just as teshuvah requires *vidui* (speaking the wrong aloud), therapy often begins with naming. Naming breaks the silence of shame and lifts hidden burdens.
- **Beyond the Wound:** True healing is not only repairing “damage” but realizing there is a part of the self that was never damaged. This is the essence of trauma healing—the move from “something is wrong with me” to “my core has always been whole.”
- **Embodiment Across Levels:** The maamar teaches that Yom Kippur reaches all five levels of the soul (nefesh, ruach, neshamah, chayah, yechidah). Psychologically, healing must reach not only cognition but body, emotions, spirituality, and core self.
- **From Ascent to Integration:** “Return, Israel, until Havayah” represents rising upward—transcending wounds. But “return to Havayah” represents bringing it down—integrating the healed essence into daily behavior, relationships, and physical life. This reflects modern therapeutic emphasis on integration: not only transcending trauma in peak experiences, but embodying safety and meaning in the everyday.

Story

A combat veteran once came to a trauma therapist, tormented by guilt over actions in war. He had confessed many times, spoken endlessly about the pain, yet felt broken beyond repair. The therapist told him: “*You are not only what you’ve done. There is a part of you that was never in battle, never in blood, never guilty. That part is untouched. Can you feel it?*” Slowly, through breath and presence, the man began to glimpse a sense of wholeness he hadn’t felt in years. From that moment, his work changed: therapy was no longer about proving he was “forgiven,” but about living from that untouched essence.

This mirrors the Rebbe’s teaching: real teshuvah is not just fixing deeds but revealing the part of the soul that never sinned. Confession heals the wound, but connection to the untouched essence restores life.

Workshop Guide: Teshuvah & Trauma Healing

Based on the Rebbe’s maamar: Shabbos Teshuvah, Haazinu, 5737

1. Opening Framework (Teaching Segment)

- **Two levels of Teshuvah:**
 - *Ad v’ad bichlal* → healing through structured repair (narrative, confession, accountability).

The Rebbe

בס"ד. שַׁבַּת פְּרֻשַׁת הָאָזִינוּ, שַׁבַּת תְּשׁוּבָה ה'תשל"ז שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד הַיּוֹם אֱלֹקֵינוּ גו'
With the help of Heaven. Shabbos Parshas Haazinu, Shabbos Teshuvah,
“Return, Yisrael, until Havayah your G-d...” 5737 (1976–1977)

- *Ad v'lo ad bichlal* → transcendent healing, touching the essence where there was never damage.
- **Key message:** You are not defined by your mistakes or your wounds. There is a place in you untouched by trauma.

2. Guided Reflection Exercise

Prompt:

- Recall a time where you carried shame, guilt, or regret.
- Ask yourself: *If I had to put it into words, what would I confess aloud to G-d or to someone safe?*
- Write it down or whisper it.
 (This corresponds to *vidui – k'chu imachem devarim*).

Goal: To unburden the mind and body by giving shape to what was hidden.

3. Embodied Visualization

Guided Practice:

- Close your eyes. Place one hand on your heart.
- Imagine there is a flame inside, pure and steady.
- This flame is not touched by what you did, or by what was done to you.
- Breathe into that flame, and let it remind you: *“My essence has never been broken.”*

Therapeutic link: This is the *etzem haneshamah* — the soul’s core essence, always intact.

4. Pair/Group Sharing (Optional)

- Partner up. Each person shares a “confession” (safe and appropriate for the group) in one or two sentences.
- Partner responds not with judgment, but by affirming: *“You are more than this. Your essence remains whole.”*

5. Torah & Mitzvos as Daily Integration

Teaching:

The Rebbe

בס"ד. שַׁבַּת פְּרֻשַׁת הָאָזִינוּ, שַׁבַּת תְּשׁוּבָה ה'תשל"ז שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד הַיּוֹם אֱלֹקֵינוּ גו'
With the help of Heaven. Shabbos Parshas Haazinu, Shabbos Teshuvah,
“Return, Yisrael, until Havayah your G-d...” 5737 (1976–1977)

- The Rebbe emphasizes that teshuvah is not enough by itself. It must flow into *d'varim* (words/deeds) → Torah and mitzvos.
- In psychology: healing is not only catharsis or transcendence, but integration into daily embodied action.

Exercise:

- Write down 1 mitzvah-like action (spiritual or practical) you can commit to this week:
 - Lighting Shabbos candles with new mindfulness
 - Helping someone without recognition
 - Returning to a daily prayer or meditation
 - Practicing an act of compassion toward yourself

6. Journaling Prompts

- What “confession” or hidden truth feels lighter now that it has been spoken/written?
- Can you feel even a spark of the part of you that was never broken? Describe it.
- What is one concrete action that will anchor this healing into your week?

7. Closing Story (Integration)

A veteran in therapy once whispered: *“I feel I’ll never be forgiven.”* His therapist asked him to breathe and imagine a place inside untouched by war. Slowly, the man discovered a spark of wholeness. From then on, his healing was no longer about erasing the past, but about living from the part of himself that had always been whole.

Takeaway: Teshuvah is not only about fixing what was broken, but about discovering the unbroken core — and then bringing that essence into everyday life.

8. Final Blessing/Declaration (Read Aloud Together)

“Return, Israel, until Havayah your G-d.” I am more than my wounds. My essence has never been broken. I return not only to healing, but to wholeness. And from here, I bring light into the world.

END NOTE]